



JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 11. marts 2015
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Malene Dalgaard
Sagsnr.: 2015-0030-3125
Dok.: 1510107

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 489 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 24. februar 2015. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Mette Frederiksen

/

Christian Hesthaven

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 489 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Er ministeren enig i Jørn Vestergårds udtalelser om at hjemmesiden Sugardaters.dk kan være i konflikt med straffelovens paragraf om rufferi, og vil ministeren redegøre for, hvad politiet har tænkt sig at gøre i den anledning?”

Svar:

1. Justitsministeriet har forstået spørgsmålet således, at der henvises til de udtalelser fra professor i strafferet ved Københavns Universitet Jørn Vestergaard, der er gengivet i Berlingske Tidendes artikel ”Den form for formidling, som Sugardaters tilbyder, virker temmelig suspekt” den 23. februar 2015.

Med henvisning til indholdet af hjemmesiden Sugardaters.dk er det i artiklen anført, at Jørn Vestergaard har oplyst, at det afgørende for, om der er tale om strafbart rufferi, er, om der er tale om organiseret bagmandsvirksomhed med hensyn til prostitution. Hvis det kan bevises, at de ansvarlige systematisk og i betragteligt omfang optræder forsætligt som mellemlid mellem kunder og unge, der sælger sex mod betaling, er der ifølge Jørn Vestergaard grundlag for en straffesag.

2. Justitsministeriet har ikke kendskab til konceptet og forretningsgangene bag hjemmesiden Sugardaters.dk og kan allerede derfor ikke udtale sig herom. Spørgsmål om, hvorvidt der i en konkret situation foreligger strafbare forhold, afgøres i øvrigt i sidste instans af domstolene, og Justitsministeriet vil derfor af principielle grunde heller ikke udtale sig nærmere herom.

Det bemærkes i den forbindelse, at politiet efter anmeldelse eller af egen drift iværksætter efterforskning, når der er rimelig formodning om, at et strafbart forhold er begået.

3. Justitsministeriet kan imidlertid helt generelt oplyse, at straffelovens §§ 233 og 233 a har følgende ordlyd:

”§ 233. Den, der driver virksomhed med, at en anden mod betaling eller løfte om betaling har seksuelt forhold til en kunde, straffes for rufferi med fængsel indtil 4 år.

Stk. 2. Den, der i øvrigt udnytter, at en anden erhvervsmæssigt mod betaling eller løfte om betaling har seksuelt forhold til en kunde, straffes med bøde eller fængsel indtil 3 år. Det

samme gælder den, der fremmer, at en anden mod betaling eller løfte om betaling har seksuelt forhold til en kunde, ved for vindings skyld eller i oftere gentagne tilfælde at optræde som mellemmand.

Stk. 3. Den, der udlejer værelse i hotel til brug for, at en anden erhvervsmæssigt mod betaling eller løfte om betaling har seksuelt forhold til en kunde, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år.

§ 233 a. Den, der ved retsstridig fremkaldelse, bestyrkelse eller udnyttelse af en vildfarelse eller ved anden utilbørlig fremgangsmåde formår en anden til mod betaling eller løfte om betaling at have seksuelt forhold til en kunde, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.”

Straffelovens § 233 blev indsat i straffeloven ved lov nr. 633 af 12. juni 2013 om ændring af straffeloven mv. (Seksuualforbrydelserne) og viderefører i det væsentlige tidligere gældende bestemmelser om rufferi.

Straffelovens § 233, stk. 1, angår ifølge bestemmelsens forarbejder den bagmand, som driver virksomhed med, at en anden mod betaling eller løfte om betaling har seksuelt forhold til en kunde. Heri ligger, at den pågældendes involvering skal have et vist omfang og en vis regelmæssighed. Derimod stilles der ikke krav til den enkelte prostitueredes involvering i virksomheden. Også en persons enkeltstående seksuelle forhold til en kunde mod betaling eller løfte om betaling er omfattet, hvis bagmandens samlede aktiviteter har et sådan omfang, at den pågældende anses for at ”drive virksomhed” med andres prostitution. Bestemmelsen omfatter den (bagmand), der driver virksomheden, dvs. den, der bestemmer over virksomhedens drift. Bestemmelsen finder anvendelse, uanset om bagmanden har opnået eller tilsigtet at opnå en fortjeneste. Bestemmelsen omfatter både bordelvirksomhed, barprostitution, escortprostitution og gadeprostitution. Der henvises herom til bemærkningerne til § 1, nr. 23 (forslaget til straffelovens § 233), i lovforslag nr. L 141, folketingsåret 2012-2013.

Udnyttelse efter straffelovens § 233, stk. 2, 1. pkt., der er subsidiaer i forhold til § 233, stk. 1, omfatter at påvirke den prostituerede til mere varigt at videregive en andel af den pågældendes indtjening, uden at modtageren har et retligt eller naturligt krav herpå. En sådan påvirkning vil efter omstændighederne kunne ske stiltiende, men den rent passive modtagelse fra en prostitueret af en del af dennes indtjening er ikke omfattet af kriminaliseringen. I grænsetilfælde vil det bero på en konkret vurdering af forholdet mellem parterne, om en ydet økonomisk fordel fra en prostitueret til en anden person har en rimelig begrundelse eller er udtryk for en udnyttelse

fra modtagerens side. Det bemærkes herved, at bestemmelsen kræver forset, herunder med hensyn til, at den modtagne økonomiske fordel er finansieret af giverens indtjening fra prostitution. Der henvises herom til bemærkningerne til § 1, nr. 23 (forslaget til straffelovens § 233), i lovforslag nr. L 141, folketingsåret 2012-2013.

Kriminaliseringen i straffelovens § 233, stk. 2, 2. pkt., af mellemmandsvirksomhed er subsidiær i forhold til § 233, stk. 1, og § 233, stk. 2, 1. pkt. Ifølge forarbejderne til ændringen i 1961 af den dagældende bestemmelse i straffelovens § 229, stk. 1, 1. led (nu straffelovens § 233, stk. 2, 2. pkt.), angår bestemmelsen – på linje med den dagældende bestemmelse i straffelovens § 228 (nu straffelovens § 233, stk. 1 og § 233 a) – strafansvaret for de personer, der betegnes som prostitutionens bagmænd, og kriminaliserer handlinger, som i væsentlig grad fremmer prostitutionen. Mellemmandsvirksomhed omfatter personer, som anviser andre personer til en prostitueret, såfremt dette enten sker for vindings skyld eller i oftere gentagne tilfælde – dvs. formidler kontakt mellem en prostitueret og en kunde. Som eksempel nævnes en hotelportier, bartender eller restaurationstjener, der mod betaling eller i oftere gentagne tilfælde over for gæster opgiver adressen på en prostitueret. Der henvises herved til bemærkningerne til § 1, nr. 50-52 (forslag til de tidligere gældende bestemmelser i straffelovens § 228 og § 229, stk. 1), i lovforslag nr. L 37, folketingsåret 1960-1961, til bemærkningerne til § 1, nr. 23 (forslag til straffelovens § 233), i lovforslag nr. L 141, folketingsåret 2012-2013 og til Justitsministeriets besvarelse af 21. marts 2013 af spørgsmål nr. 13 til det nævnte lovforslag nr. L 141.

Ikke enhver form for formidling anses for strafbar efter straffelovens § 233, stk. 2, 2. pkt. I U 2014.1437/2 H var syv kvinder i byret og landsret frifundet for medvirken til rufferi ved at have fungeret som lønnede telefonpassere for prostituerede, hvor de bl.a. modtog tidsbestilling fra kunder, idet de ikke herved havde medvirket til bordeldriften, men dømt for mellemmandsvirksomhed efter den daværende straffelovs § 229, stk. 1, 1. led (nu straffelovens § 233, stk. 2, 2. pkt.). Højesteret fandt, at bestemmelsen efter sin ordlyd og sit formål omfatter egentlig mellemmandsvirksomhed, hvor der er tale om selvstændig formidling af kontakt mellem en prostitueret og en kunde, men derimod ikke andre hjælpefunktioner i forhold til prostituerede, herunder hjælp til telefonpasning mv. De tiltalte blev således frifundet. Højesteret tilføjede, at en sådan bistand, der ydes til en bagmand (ruffer), efter omstændighederne vil kunne straffes som medvirken til bordelvirksomhed (rufferi), jf. straffelovens § 233, stk. 1.

Straffelovens § 233 a, som blev indsat i straffeloven ved lov nr. 633 af 12. juni 2013 om ændring af straffeloven mv. (Seksualforbrydelserne), viderefører i moderniseret form den tidligere bestemmelse i straffelovens § 228, stk. 1, nr. 1, om at forlede nogen til prostitution. For at være omfattet af bestemmelsen skal gerningsmanden på den ene side ”forlede” nogen, dvs. anvende falske foregivender eller lignende utilbørlig fremgangsmåde, og på den anden side må det ikke ske med henblik på, at gerningsmanden eller tredjemand opnår et økonomisk udbytte, idet der i så fald i praksis vil være tale om menneskehandel, som er en væsentlig alvorligere forbrydelse. Bistand til en, der allerede har besluttet sig, er ikke omfattet af bestemmelsen. Der henvises herom til pkt. 7.1.2.1 og pkt. 7.2.2.5 i de almindelige bemærkninger i lovforslag nr. L 141, folketingsåret 2012-2013. Om der er anvendt utilbørlig fremgangsmåde i § 233 a’s forstand vil bero på en konkret vurdering, men det forudsættes, at der er handlet i strid med redelig handle måde. Der henvises herom til bemærkningerne til § 1, nr. 23 (forslaget til straffelovens § 233 a), i det nævnte lovforslag og bemærkningerne til § 1, nr. 11 (forslag til straffelovens § 262 a), i lovforslag nr. L 118, folketingsåret 2001-2002.